

**Ομιλία του Δημάρχου Λευκάδας, Κων/νου Δρακονταειδή,
στην παρουσίαση του βιβλίου
του Σπύρου Τζόκα,
“Ο Κύκλος των 'Μάταιων' Πράξεων
Πέμπτη 26 Νοεμβρίου 2015**

Αγαπητοί φίλοι,

Σας καλωσορίζω και εγώ από τη μεριά μου στη σημερινή εκδήλωση της Ένωσης Περιφερειών Ελλάδας και με την ευκαιρία καλωσορίζω τους εκλεκτούς φιλοξενούμενους στον τόπο μας.

Θέλω να ξεκινήσω ευχαριστώντας θερμά τους διοργανωτές και πρώτα από όλα τον συγγραφέα και συναγωνιστή στην αυτοδιοίκηση, Σπύρο Τζόκα, για την τιμή που μου κάνουν με την σημερινή παρουσίαση.

Είναι χαρά μου να συμμετέχω καταθέτοντας λίγες σκέψεις, περισσότερο ή λιγότερο σκόρπιες.

Και είναι τιμή μου όχι απλώς γιατί βρίσκομαι ανάμεσα σε ανθρώπους που εκτιμώ, αλλά, κυρίως, γιατί το ίδιο το περιεχόμενο της εκδήλωσης, το πόνημα του Σπύρου, “ο κύκλος των 'μάταιων' πράξεων” είναι μια μεγάλη πρόκληση.

Πώς να σταθεί κανείς απέναντί του;

Απέναντι στο τόσο πυκνό περιεχόμενό του, “*την τραγική Ιστορία της πατρίδας μας με φόντο τη διαδρομή ενός τραγικού ανθρώπου*”;

Τι είναι αυτό το βιβλίο;

Η αυτονόητη απάντηση είναι βεβαίως ένα ιστορικό μυθιστόρημα.

Μπορεί όμως αυτή η κατηγοριοποίηση να εξαντλήσει την περιγραφή του; Σπεύδω να απαντήσω αρνητικά.

Γιατί πρόκειται επίσης για έναν αναγκαίο φόρο τιμής. Σε έναν άνθρωπο που κάνει την ίδια τη λέξη να αντηχεί πιο όμορφα, την κάνει να ευωδιάζει. Στον Ναπολέοντα Σουκατζίδη που εισάκουσε αναδρομικά τον ποιητή και ήθελε να λέγεται άνθρωπος, και δεν έπαψε ούτε στιγμή να αγωνίζεται για την ειρήνη και για το δίκαιο.

Έχει δε φιλοσοφικές διαστάσεις το πόνημά του. Γιατί το διατρέχει ήδη από τον τίτλο του το ερώτημα της ζωής. Και στις σελίδες του ανιχνεύει την απάντησή του. Καταπιάνεται με την εγγενή ματαιότητα που έχει η ανθρώπινη ύπαρξη, μια ύπαρξη με γνώση και αντίληψη του τέλους της. Εντοπίζει το ερώτημα στη ματαιότητα των ανθρώπινων πράξεων από τη σκοπιά της ιδεολογίας. Και σε κάνει να σκέφτεσαι ότι ο ανυποχώρητος αγώνας είναι τόσο μάταιος όσο ο έρωτας. Αν σταματήσουμε όμως να ερωτευόμαστε μπορούμε να ζήσουμε; Αν σταματήσουμε τον ανυποχώρητο αγώνα είμαστε άραγε ακόμα ζωντανοί;

Το βιβλίο αυτό είναι μια αποκάλυψη. Μας μεταφέρει στον πλούσιο ψυχισμό του γράφοντα. Στην ευρύτητα των γνώσεών του. Και με την ιδιαίτερη γραφή του, κοφτή και μεστή, μας παρασέρνει σε ένα ρυθμό, σε μια μελωδία. Σε έναν ύμνο στον άνθρωπο, στον αγωνιστή, στον συλλογικό αγώνα, στον κομμουνιστή. Δημιουργεί αντίστοιχα αισθήματα με την καλή στρατευμένη ποίηση που σε αναγκάζει να τη ρουφάς, που δεν μπορείς να σταματήσεις να “αλληλεπιδράς” με τα νοήματά της. Είναι οι λέξεις η μία μετά την άλλη που σε κάνουν να ανατριχιάζεις, να σταματάς για να τις αφουγκραστείς, οι λέξεις που συγκινούν μα συγκρατούν τα δάκρυα γιατί είναι λέξεις που αναβλύζουν ελπίδα, πάθος, πίστη σε ένα ιδανικό υπέρτερο της ημερολογιακής ζωής, είναι η βαθιά πίστη στη ζωή που οδηγεί στη θυσία της, οδηγεί στο θάνατο.

Πρόκειται για μια συνομιλία του συγγραφέα με τον ήρωα Ναπολέοντα και για μια αναμέτρηση του αναγνώστη με τη ζωή του, τα όριά του, την πυξίδα του. Για μια περιπλάνηση στη σύγχρονη ιστορία μας, ιστορική και κοινωνική. Στην

ιστορία της προσφυγιάς, των διώξεων, των κατακτητών, των καταδοτών, στην ιστορία της φτώχειας, της κακουχίας και των ασθενειών που κόβουν πρόωρα το νήμα της ζωής, όπως η βαρβαρότητα του ανθρώπου οδηγεί πρόωρα τον Ναπολέοντα και τους συντρόφους του στην αιωνιότητα.

Ξεφυλλίζοντας τις σελίδες του βιβλίου περιπλανόμαστε στο σήμερα της κρίσης. Λέει ο Μανώλης *“έχουν βαλθεί να μας τρελάνουν ο φτωχός φτωχότερος και ο πλούσιος πλουσιότερος”* και λίγο παρακάτω υποστηρίζει ο Ναπολέων: *“Και πώς θα παλέψουμε, αγαπητέ φίλε; Μαζί με το κεφάλαιο, μαζί με τους λεφτάδες; Μην μου πεις ότι δεν ξέρεις ότι κάποιοι γίνονται καθημερινά πλουσιότεροι εξαιτίας της κρίσης”*. Συνομιλίες που μας κάνουν να αναρωτιόμαστε αν γίνονται στο στέκι του κυρ Φίλιππα ή στις καφετέριες της σημερινής κρίσης.

Περιπλανόμαστε στη σύγχρονη ιστορία μας και αντικρίζουμε το παρόν μας. Το σήμερα της προσφυγιάς, όχι των Ελλήνων -μα πόση σημασία έχει; Για μια ακόμη φορά το Αιγαίο έχει γίνει πατρίδα των κατατρεγμένων, η ελπίδα της νέας πατρίδας και ο υγρός τάφος τους. Για μια ακόμη φορά αντικρίζουμε τη *“συγκλονιστική εικόνα της μάνας με τη φρίκη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της”*, τις ξεριζωμένες ψυχές, τους *“δεύτερης κατηγορίας ανθρώπους”*. Πόσο διαφέρουν τα οδοιπορικά στη Μυτιλήνη και την Κω από τις περιγραφές του Σπύρου, από τα βιώματα του Ναπολέοντα;

Αγαπάει τον τόπο του ο Σπύρος Τζόκας. Αγαπάει την Καισαριανή, τον τόπο που υπηρέτησε και συνεχίζει να υπηρετεί από άλλο μετερίζι. Αγαπάει την βαριά ιστορία που κουβαλάνε τα πεζούλια και οι διαδρομές της, τα τσιμέντα και τα χώματά της. Είναι περήφανος για την *“αδούλωτη συνοικία”* του και αυτό αποτυπώνεται στο βιβλίο του. Είναι τυχερός ο αυτοδιοικητικός κόσμος να τον

περιλαμβάνει στους κόλπους του. Ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες άνθρωποι αληθινί, υπηρέτες της αυτοδιοίκησης με πάθος και μεράκι για τη γειτονιά τους είναι περισσότερο από αναγκαίοι. Είναι ο πιο άμεσος τρόπος να απαντήσεις ρητά και κατηγορηματικά: όχι δεν είναι όλοι ίδιοι.

Κλείνω θέλοντας να ξαναπώ ένα ευχαριστώ στον Σπύρο. Αυτή τη φορά είναι ένα εγλωιστικό ευχαριστώ. Γιατί με την παρουσίαση αυτή με εξανάγκασε να βάλω μια μικρή άνω τελεία στο ανέανο κυνηγητό της αυτοδιοικητικής καθημερινότητας, την οποία γνωρίζει ο ίδιος πολύ καλά. Και να σταματήσω να αναβάλω την ανάγνωση του βιβλίου του, το οποίο τελικά με συντρόφευσε τις μέρες του σεισμού αποτελώντας ένα εξαιρετικό καταφύγιο.

Τον ευχαριστώ που ταξίδεψε τον Ναπολέοντα Σουκατζίδα στον χρόνο, τον έφερε κοντά μας, τον έφτασε μέχρι και τη Λευκάδα.

Από τα χώματα της Καισαριανής ζωντάνεψε στη μικρή μας Λευκάδα, τη Λευκάδα με τους δικούς της ήρωες της ζωής, μια μορφή που μας υποχρεώνει να παλεύουμε καθημερινά για να λεγόμαστε άνθρωποι.

Μια μορφή όπως τόσες που μας υποχρεώνει να μην τα παρατάμε, να μη φοβόμαστε, να ταμπουρωνόμαστε για την καινούρια γέννα.

Σε ευχαριστούμε πολύ και σας ευχαριστώ που με ακούσατε.